

CARL NORAC 1960-ban született, 1990-ben debütált, azóta öt kötete jelent meg. Hol lírai, hol éles, kegyetlen hangütése szinte azonnal meghozta számára az elismerést, többek között Alain Bosquet pártfogását. Irodalomtanár, de egy ideje gyermekkönyvek írásából, tehát voltaképpen az irodalomból él. Számos irodalmi díj kitüntette. Köetei közül: *Dimanche aux Hespérides* (Vasárnap a Hesperidákon, La Différence, 1994), *Le voyeur libre* (A látnok, Les Éperonniers, 1995), *La candeur* (Naivítás, La Différence, 1996).

A hatlapú rigó

(Le merle à six côtés)

Láttam a hatlapú rigót. Thálesz fejére esküszöm, így volt. Egy este, mikor épp sétáltattam sebzett kutyáimat. Valami piroslott a halál fonákján. Fény fecserészett. A láthatáron piszkos, kerek gyerekérd. Eszembe jutottak a régi idők, mikor az iskolaudvar végében új árnyékfajokat ötlöttünk ki. Zsebünkben hordott szilánkokból részegítő melleket és madárszörnyeket fabrikáltunk. De ezen az estén, az idők fényében, láttam a hatoldalú rigót, pillantások-csiszolta lapokkal pörgött az égen önnön villogása körül, akár egy dobókocka.

A szédületről

(Du vertige)

Gyermekként szívesen levetettétek magatokat a sziklafalról. Hagytátok, álmodjanak csak a felnőttek szárnyalásról. Elvetettétek, amit ők félelemnek neveznek, különös ragadozóként a levegőben jártatok. Ismertétek a langyos szellőt, a szúrós csúcsokat, az ösvényeket, ahol égnek koppan a homlok. Szálerdőkében jártatok, elcsavartátok a tölgyek fejét, a termőerő eredetéig visszaúsztatok, kortyonként, vérzőn. De később erkölctant kellett tanulnotok. Akkor kezdődött, emlékezzetek, a szédület.

Egy madárról

(D'un oiseau)

A madár, mint egy labdát, passzolja nektek a napot. Felszeditek fénygömbjét, nézitek, szépséges kerék, melynek rokkája elveszett. Ne hajítsátok vissza! Ne próbáljátok felszeletelni, néhol pihetollakra lenétek, másutt világbódító, eltévedt lábnyomokra. Ha elrejtitek a madár feledését, s kilábaltok a csapdából is, már holnap délben az égen jártok.

A hitről

(De la foi)

Gyűlölettel vagy kegyelemmel meg nem kereszteltem semmit. Szájam szélén tojásfehérjeként csordul a káromlás. Vállam egy tanúságtételhez ér, elküldöm a fűrészporbba, hemperegni. Az ágakról semmi sem függ, testemhez az égbolt cseppet sem kegyesebb. Ekkor kilötyintem a vizet a kővel, a követ a gyümölcscsel, a gyümölcsöt az istenekkel együtt, nem teszek különbséget. S ami kevés a kezemre csordult, s ami kevés meghinti ruhámat, mára megóv a hittől.

Az értelem

(La raison)

Ne veszítsük el a fejünket: az értelem létezik. Éppúgy alkalmazzuk naponta, mint a francia nyelv a jelzőhalmozást, vagy ahogy a szenvedély védekezik. Egyszerűen ragaszkodjunk az elveinkhez, nevezzük macskának a macskát, és ne feledjük: mást is eszik, nem csak verseket. Így elhagyatottságunk szabatos ütemében minden éltető élet, kissé elhamarkodott halál, befelé fordult önkeresés lesz. És egészségesek, ó, egészségesek, igen, egészségesek szerelmeink.

A kőművesek

(Les maçons)

Küszöbünkre érve azt mondták, régen megcsinálták az eget, még ősapáik festették ki és díszítették, ők pedig megforrasztották a végtelennek csücskeit, hogy jusson hely az embereknek is. Hozzátették, hogy most pedig jöttek a pénzükért. Hivatkozással az e héten oly sűrű felhőzetre, mely elnyeli a teret, azt feleltem, munkájukat egyelőre lehetetlen felmérni. Elég suta mentegetőzés. A törzsemhez tartozók általában üvöltözni kezdtek, hogy hazugság, vagy átkozódni és fogadósobába zárt Istenük haragját hívták le rájuk. Tulajdonképpen egyedül én nem hajigáltam meg és köpködtem le őket. Miért is kételkedtem volna e vándorok szavában? Láttam, hogy tekintetükkel a vándorló torlaszok között egy hozzáférhető ég-darabka után kutatnak. Szembogaruk majd megpattant, úgy figyelt a szerszám mellől, mint ki becsületes, tartós munkáját szemrevételezi újra.